

Samen de toekomst van Jeruzalem vormgeven

De Latijnse patriarch van Jeruzalem publiceerde op 27 april een pastorale brief aan de gelovigen van zijn bisdom. Deze tekst, getiteld “Ze keerden met grote vreugde terug naar Jeruzalem – een voorstel om de roeping van de Kerk in het Heilige Land te beleven”, biedt een interpretatie van het hedendaagse Jeruzalem om steeds meer naar het hemelse Jeruzalem te streven.

Deze [lange en diepgaande tekst](#), het resultaat van een „moeizaam en pijnlijk“ proces, zoals de kardinaal het zelf omschrijft, is voortgekomen uit de gebeurtenissen van 7 oktober en de daaropvolgende oorlog in Gaza, in een poging antwoord te geven op de vraag die zijn ambt altijd begeleidt:

Wat vraagt de Heer op dit moment van ons? En hoe kunnen we ons geloof in deze moeilijke context concreet gestalte geven?

De kardinaal geeft ons ook de gebruiksaanwijzing voordat we deze ongewoon lange pastorale brief gaan lezen:

“in het licht van de huidige gebeurtenissen – en vanwege de impact die deze gebeurtenissen hebben gehad en zullen hebben op het leven van onze Kerk – voel ik vandaag de behoefte om u een beter gestructureerde boodschap te geven, een meer uitgewerkte beschouwing, en dus, bij wijze van uitzondering, een langere tekst. **Deze brief is dan ook niet bedoeld om snel of gedeeltelijk te worden gelezen, noch om te worden gebruikt als een tekst voor politieke analyse. Het moet geleidelijk worden gelezen als een hulpmiddel voor onderscheiding, en het is ook bedoeld om de dialoog en de reflectie te bevorderen (...)** Het is niet de bedoeling om directe antwoorden of technische oplossingen aan te reiken, maar om iedereen te helpen zich af te vragen hoe we vandaag de dag het christelijk geloof op deze aarde kunnen beleven in het licht van het Evangelie.”

Hoewel hij ontkent dat hij zich met politiek bezighoudt – tenzij in de betekenis van het Griekse woord „polis“, de stad – veroordeelt de kardinaal openlijk „het gebruik van geweld als middel dat als doorslaggevend wordt beschouwd voor het oplossen van conflicten“ en wijst hij op een „breuk in de band“ die alleen maar „pijn, haat en wantrouwen“ voortbrengt.

Hoe kunnen we dan, te midden van deze chaos, “de wil van God voor Jeruzalem” onderscheiden? En die volledig omarmen?

Voor kardinaal Pizzaballa is de „**kleine en veerkrachtige**“ Kerk van Jeruzalem „**een huis met open deuren**“, „**een instrument van genezing in de wereld**“.

Hij pleit vanzelfsprekend voor oecumenische en interreligieuze dialoog en voor gastvrijheid.

De cultuur van geweld lost niets op. En door hun bescheiden maar soms 'ongemakkelijke' aanwezigheid, die zich niet laat leiden door haatzaaiende taal, maar die met zachtheid en vastberadenheid haar eigen identiteit bevestigt, zijn christenen op zichzelf al een profetie.

En hij besluit: „Wat ons kracht geeft, is niet onze eigen kracht, maar de vreugde van het Evangelie. Een vreugde die niet afhankelijk is van de omstandigheden, die niet verzwakt, zelfs niet wanneer alles in duisternis gehuld lijkt. Een vreugde die voortkomt uit de zekerheid dat de Heer bij ons is, dat Hij ons niet in de steek laat, dat Hij aan onze zijde wandelt, zelfs in de donkerste nachten, want Hij is opgestaan. En Hij leeft onder ons.”

 [Lees de pastorale brief in zijn geheel](#)